

TORONYIRÁNY

XIV. 45.

2020. november 8.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 32. vasárnap

November 9. A lateráni bazilika felszentelése

November 11. Tours-i Szent Márton püspök

A liturgikus év vége felé járunk, s a liturgiában mind gyakrabban felhangzik a kiáltás: „Jön a vőlegény!”. Nem tudjuk sem a napot, sem az órát, de biztosan hisszük, hogy Jézus visszatér, újra eljő a világ végén.

Ez a hit, hogy Jézus újra eljő, s akkor személyesen és közösséggel találkozunk vele: egyidős a kereszténységgel. Az ősegyház lelkeségének, a hűség várákózás lelkületének ez a hit volt a forrása.

S ez a hit – kezdet óta szüntelenül –, ma is él az egyházban. Ma is, mindennap felhangzik a szentmisében: „Halálot hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”. Az egyház a várákózók közössége. Látszólag titokzatos ellentmondás ez: azok várják, akikhez már megérkezett, azok éheznek, akiket már testével táplál, s azok szomjúhozják, akik már eljutottak az élő víz forrásához.

Nem tudjuk, mikor jön el, nem tudjuk, meddig késik. Ez a „bizonytalanság” a hívő ember nagy próbatétele. „Nem tudjátok sem a napot, sem az órát” – mondta Jézus jöveteléről, s ezek a figyelmeztető szavak nyugtalanságot okoznak mindnyájunkban. Bőrünkön érezzük, hogy nem tud abszolút biztonságot nyújtani a világ. De a hit sem automata-biztosíték az üdvösségre. Éber és okosan őriznünk kell, állandóan táplálnunk kell lámpásunk fényét. Folytonos készenlétben, következetes hűségben kell élnünk. Tervszerűen és céltudatos beosztással kell várákózunk és virrasztanunk életünk lámpása felett, nehogy a balga szüzek sorsára jussunk. Mert nem tudjuk ugyan, hogy mikor jön a vőlegény, de biztos, hogy egyszer megérkezik. Eljön külön mindegyikünkhöz a személyes halálban, s eljön népe közösségéhez az utolsó ítéletkor.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

1. Bölcs 6,12-16 A szerző a bölcsességet megszemélyesíti, és költői képekben azt állítja róla, hogy aki őszintén keresi, rátalál.

2. 1Tessz 4,13-18 Amint Jézus meghalt és feltámadt, Isten feltámasztja azokat is, akik vele élő kapcsolatot tartva halnak meg.

3. Mt 25,1-13 Jézus a koszorúslányokról szóló példabeszéddel buzdít az állandó lelki éberségre.

Az okos és a balga lányok

Ez a példabeszéd Máténál az ítéletről szóló tanítás után áll, s arra figyelmeztet, hogy a bíró érkezésére mindig készen kell lenni. A Szentírásból kiolvasható, hogy Jézus a világ végéről, illetve második eljövételéről semmi időbeli meghatározást nem akart adni. Másrészt viszont az apostolok úgy beszélnek, mintha a jelzett esemény még az ő életükben bekövetkeznék. Mindenesetre az apostoli egyház két-három évtized alatt megélte, hogy Jézus újra eljövételéről még kevesebbet mondhat, mint közvetlenül a mennybemenetele után. Azt is tapasztalták, hogy egyesekben a kitérés és a remény megfogyatkozott. Különösen az üldözések idején volt erre példa. Azért a készenlétre, a virrasztásra irányuló figyelmeztetés nem hiányozhatott.

Maga a példabeszéd elénk tárja a keleti lakodalom képét. A vőlegényt várják a menyasszony házába. A menyasszony barátnői, a meghívott vendégek eléje mennek, hogy ünnepi menetben kísérik a házba. A példabeszéd külön kiemeli egyes szereplőket és mozzanatokot, hogy a mondanivaló feltűnőbb legyen. Itt tíz leány szerepel, akik közül egyesek okosan, mások balgán viselkednek. A vőlegény házában is folyik a mulatság. Az ő barátai odamentek, hogy elkísérik a menyasszony házába, de az indulással nem sietnek. A lakodalom ugyanis hét napig tart, tehát nem kell sietni. A menet csak éjjel felé indul el, s ezen senki sem csodálkozik. A lányok okos vagy balga viselkedését az jelzi, hogy vittek-e tartalékolajat a lámpájukhoz. Az okosak számítottak a késésre, azért külön felszerelték magukat, a balgák nem voltak ilyen előrelátók. Olyan szembeállítás ez, mint

a Mt 7,24-27-ben említett kétféle ember: aki a házát sziklára vagy homokra építi. A szövegben az eredeti kifejezés jelenthet lámpát vagy fáklyát. Keleten a legújabb időkig szokás volt a fáklya-tánc, amelyet a jelenlevő lányok jártak. A fáklyát is át kellett itatni olajjal. A hosszú várakozásban a lányok elalusznak. Éjfél tájban kiáltás ébreszti fel őket: Jön a vőlegény! A balgák akkor veszik észre, hogy lámpájuk kialvóban van, s nincs tartalékuk. Kérnek az okosaktól, de azok a kereskedőkhöz irányítják őket. Ha megosztják velük a sajátjukat, nekik sem marad elegendő. Az éjféltől vásárlás nem idegen jelenség a példabeszédben. Ilyen mulatság idején az egész falu talpon volt, s mivel mindenki ismerte egymást, segítségére lehettek egymásnak. De amíg odajárnak, a menet bevonul a házba, s az ajtót bezárják. Kopogtatásokra és kérésükre csak azt a választ kapják, hogy nem ismerik őket.

A történet hasonlít a virrasztó szolgálókról szóló példabeszédhez. Vannak benne olyan részek, amelyek csak a történet egészét szolgálják, tehát nem kell külön keresni a jelentésüket. Pl. az öt okos és öt balga megosztás nem akarja azt mondani, hogy az emberek fele így viselkedik az örök élet kérdésében. Annak sincs külön szerepe, hogy az okos lányok látszólag szívtelenek, amikor társaik nehéz helyzetét látják. A példabeszéd csak a készenléte akarja hangsúlyozni. Az örök bíró késhet, de ez nem ok arra, hogy a hűséges várakozást abbahagyjuk. Az üdvösségből csak saját hibánk miatt maradhatunk ki, s akkor nincs orvoslás, és másokat sem hibáztathatunk. Az egyház így értelmezte a példabeszédet. Amikor Jézus eljövetele nem következett be az első nemzedék életében, az nem vezetett a hit kríziséhez. Tudták, hogy akik eltávoztak az életből, azok úgyis vele találkoznak. Számukra már megtörtént az örök bíró eljövetele. Egyébként is Jézus újra eljövetelét nem úgy kell értelmezni, hogy a mi világunkba jön vissza. Ő már átment az üdvösség rendjébe, s valójában nekünk kell elérkezni hozzá. Második eljövetele csak kifejezés arra, hogy a földi történelem lezárul, s ő megtartja az ítéletet.

Gál Ferenc

Az okosak azok, akik az evangélium tanítását hallgatják és meg is teszik, a balgák azok, akik a szavakat csak hallgatják, de nem szerinte élnek. Vannak, akik olajat is visznek magukkal, másikkal csak az üres edényeket. Az olaj: az életben megvalósított evangélium. Akinek nincs olaja, az semmit sem tett, azaz csak szavakkal tudja megvallani „Uram, Uram” (Kyrie, Kyrie), de az élete nem egyezik vallomásával...

A Bíró csak azokat fogja elismerni, akik életükkel vallották meg őt. A többiek nem hallgatja meg, azokat nem ismeri. Megismerni valakit – biblikus értelemben – azt jelenti: helyeselni, szeretni őt. Elvállalja őt, mint sajátját és hozzátartozót. Így ismerte a Fiú az Atyát és az Atya a Fiút (Mt 11,27). Így fogja az Úr megismerni övéit és véglegesen vállalja őket, a többiek pedig nem ismeri meg és örökre elutasítja őket.

Wolfgang Trilling

A nevelés öröme (3.)

Az ember nevelésének művészete

4. Beszélhetünk még manapság értékekről?

Ebben az életben szükségem van az Istenre. Amikor a túlvilágon leszek, ez nem lesz probléma, mert teljességében fogom birtokolni. A hiány érezteti a szükségét. Érettségünk fejlődésében tehát megjelenik az élet és halál, illetve a szeretet is, ami „olyan erős, hogy legyőzi a halált is”. Gyakran érezzük magunkat krízisben, nyomottnak, mert haszontalannak tartjuk magunkat. Ekkor, hogy elmeneküljünk a bosszúságtól, vagy hogy elúzzuk a félelmünket, elkerüljük a párbeszédet azzal, aki felvilágosíthatna, segíthetne bennünket az igazság felismerésében. Ebben a fejezetben emlékeztetnék még két fontos és mély értékre, melyek készségességet, harmóniát és szellemi egészséget kívánnak meg az embertől: a TÁRSADALMI TUDATOSSÁGRA és a VALLÁSOSOSSÁGRA.

A társadalmi tudatosság olyan érték, amiben kifejeződik azon képességünk, hogy jól éljünk másokkal, és másokért valódi és figyelmes szolgálatot teljesítsünk. Ha valaki nem tudja magában kiegyensúlyozottan megvalósítani ezt az értéket, akkor fennáll annak veszélye, hogy eléri a csordaszellem (és akkor passzívan követi mindazt, amit mások tesznek vagy mondanak, félve attól, hogy szembeszáll a tömeggel), vagy az individualizmus, amikor bezárkózik a maga világába, nem érdeklik mások, hogy ne szenvedjen, vagy ne ériék bosszúságok.

A vallásosság az ember bensőséges kapcsolatát fejezi ki a Legfőbb Lénnel, aki végtelenül nagyobb nála. Végtelenségében az embernek szüksége van Istenre, ahogy a gyermekeknek a szülőkre. Ha az ember büszkeségből nem ismeri el ezt a meghitt szeretetkapcsolatot, a félelem és a magány addig szorítják, amíg a babonába és a mágiába menekül. Mindkettő alsóbbrendű formája a túlzásnak, a fanatizmusnak, a kizsákmányolásnak, a szolgaságnak. Soha nem lazultak meg annyira az igazi vallásos értékek, mint napjainkban. Az emberek mágusokra, kártyára, szerencsehozó tárgyakra bízzák magukat. Ráadásul mindezt az emberek a saját problémáik megoldásának értelmes és modern módjaként élik át.

5. Szerelembe esés

A szerelem olyan érzés, ami arra sarkallja az embert, hogy erősen kívánjon szívében egy eszmét, amiért feláldozza magát. Lendületet ad a választás döntésében, hogy szárnyra keljen az ember. Bele lehet szeretni egy eszmébe, egy hivatásba, egy felebarátunkba, és az ebből fakadó választás mély nyomot hagy az ember életében. Amikor valaki komolyan arra vágyik, hogy pap, apáca, házaspár, orvos, ápoló, pék, szerelő stb. legyen, akkor nem gondol az ezzel járó fáradtságra, a nehézségekre. Ha valaki túl sokáig él a beleszeretés állapotában, az azzal a veszéllyel jár, hogy elveszíti kapcsolatát a valósággal, álomvilágban él, és egy feltételes beszédmódot kezd el használni (Ha... lennék, akkor milyen lennék!)

Gondoljunk csak egy autóversenyre. A motorok feldübörögnek, teljesítményük maximális. A rajtjelre a kocsi kiló, és eltávolodik a többitől. Ez jó! Ugyanez a hatása annak, ha beleszeretünk valakibe vagy valamibe: határozott, habozás nélküli indulás. De ha a versenyző a verseny idején túl is ugyanebben a ritmusban vezetne tovább, akkor elolvasztaná magát a motorral együtt. A lelkes indulásnak időbeli határt kell szabni, hogy meglegyen a siker öröme. Tehát az ember esetében követelmény, hogy kezelni tudja a saját érzelmi energiáit, eljutva a heves, de rövid felindulástól a nyugodtabb és állandóbb érzelmig.

Szerelmes leszek... Szeretlek?

Az első fejezetben már láttuk, hogy az „én” -nek, ahhoz hogy létezzon, szüksége van egy „te” -re, aki élteti és elismeri. Az imént azt mondtuk, hogy a szerelemben esés az első szükséges szakasz, amivel megkezdjük utunkat a másik felé anélkül, hogy az áldozatokra és a próbatételekre gondolnánk. Erre példa nagyon sok mese, amiben a szőke herceg keresi a szeretett leányt. Mielőtt elérjük a végkifejletet: „És boldogan éltek”, a hősnek ezemelyi akadályt kell leküzdenie.

Mi lobbantja fel ezt a lángot? A gyönyör: az a finom érzés, ami átjárja a testünket, amikor a másik ránk pillant, és ami boldoggá tesz akkor is, ha borús az ég. Ez az erős, villámcsapásszerű érzés, mivel egy entrópikus mozgásból ered, megakadályozza a tisztánlátást. Amint a közmondás tartja: „A szerelem vakká tesz”.

Ha el akarunk képzelni egy teret, ahová a szerelme elhelyeznénk, hogy érzelmi állapotát megértsük, akkor gondoljunk egy piramis csúcsára (nem lehet ott valami kényelmes). A helyzetből adódó feszültség a valóságot annyira hibátlannak, idealizálnak és kívánatosnak mutatja, hogy bármilyen erőfeszítést megtennénk, hogy elérjük. (Mindannyiunk elé tárult már valamilyen csodálatos tájkép a magasból, ami tökéletesnek, rendezettnak tűnik, azután ahogy lejjebb indulunk...) Elmélyül önmagunk figyelése, az ember leginkább a saját kinézetével törődik, egyik tükre a másiknak. Tipikus reklám, amikor a serdülő babrál a telefonnal (mintha továbbláthatna a zsinórán!), és tőle kérde: Szeretsz? De mennyire? Gondolsz rám? De mennyit? Nem azt mondja, hogy: „Szeretlek. Gondolok rád!”, mert a szerelmes sürgetően érzi szükségét annak, hogy kifejezze érzelmét, gondolatát, hogy kívánatosabb színben tűnjék fel. Ez az érzelmi állapot eleinte teljesen normális. Akkor válik betegessé, ha elnyúlik az időben, és átéléséhez folyamatosan változik a vágyakozás tárgya, egyik szerelemből a másikba lépve, amikor az ember azzal átlátja magát, hogy ez a „gyönyör” maga a szerelem. Az örök szerelmesek örök elégedetlenkedők és sikertelenek. Tele vannak szándékokkal, amiket soha nem valósítanak meg. Nem látják be, hogy ha valaki folyamatosan ebben az állapotban él, az neurózis, betegség, önmagunk állandó keresése. A mindennapokban lehetetlen szüntelen szívdobogásban élni, amikor az ember lélegzete is elakad, olyan ez, mint egy folyamatos előadás, aminek a végén le kell vetni az álarcot, mert lehetetlen a további tettetés.

Az erős érzelmekkel teli élet a valósággal való kapcsolat elvesztését jelenti. Tragikus csalás azoknak a fiatal pároknak a példája, akik úgy döntenek, hogy szakítanak egymással, mert nem szerelmesek többé, nem érzik azt többé, amit korábban. Erőfeszítéseket kell tennünk, hogy leszálljunk a piramis csúcsáról, elinduljunk a másik felé, hogy közelebről lássuk őt; meglássuk a hibáit, de az előnyös tulajdonságait is. Elfogadjuk olyannak, amilyen, nem pedig olyannak, amilyennek látni szeretnénk.

A valóság pozitív és negatív oldalainak az elfogadása a felindulás érzelme alakítása. Az egész életre szükség van ahhoz, hogy valaki úgy tudjon szeretni, hogy ne a saját javát nézze, hanem párban együtt haladjon és tanuljon. Nagy győzelem megtanulni szeretni!

Ha a szerelmet és a szeretetet párhuzamba állítjuk a körforgás során ható centripetális és centrifugális erőkkel, akkor egyből látjuk a különbséget és az összefüggést a kettő között.

A centripetális erő az egyes részeket a középpont felé közelíti, ahogyan a szerelmes „én” magát látja az ideálban; míg a centrifugális erő eltávolítja az egyes részeket a középponttól, ahogyan a szerető „én” kiterjeszti ideálját másokra.

Mindkét erőre szükség van az egyensúlyhoz. Nincsen szeretet szerelemben és nélkül, sem szerelemben és szeretet nélkül. A görög mítosz hőse Nárcciszosz. A szép ifjú annyira szerette a vízben tükröződő arcát, hogy belemerült, hogy birtokba vegye, s emiatt megfulladt. Ez a példa is mutatja, hogy milyen veszélynek van kitéve valaki, ha beleveszik saját magába. Ez a szeretet egészen más, mint Isten parancsa, ami azt mondja: „SZERESD... EMBERTÁRSADAT PEDIG, MINT SAJÁT MAGADAT” (Lk 10,27).

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Akkor azt mondjuk...

Mielőtt. Ezt a címet adta Pilinszky János annak a versének, amely novemberben különösen időszerű:

*A jövőről nem sokat tudok,
de a végítéletet magam előtt látom.
Az a nap, az az óra
mezítelenségünk fölmagasztalása lesz.*

*A sokaságban senki se keresi egymást.
Az Atya, mint egy szálkát
visszaveszi a keresztet,
s az angyalok, a mennyek állatai
fölütik a világ utolsó lapját.*

*Akkor azt mondjuk: szeretlek. Azt mondjuk:
nagyon szeretlek. S a hirtelen támadt tülekedésben
sírásunk megegyeszer föl szabadítja a tengert
mielőtt asztalhoz ülnék*

A forgó idő, amely évszakaival visszatér, Babits Mihály lírájában is az egyetlen biztos pont, a „szent Ritmus”, amikor minden a fonákjára kerül, s a bizonytalanság árnyait borítja fölénk, mint köpenyt vagy lepedőt.

Az ítélet bibliai értelmezése megegyezik a költő fogalomhasználatával, s a végső asztal nyugalmas együttlétét – magának Krisztusnak ígérését – ha várjuk beteljesedni, érdemes a Tibériás tavánál történő bibliai jelenés képét felidézni, a titokzatos étkezést, amelyen a feltámadt Úr volt a vendégfogadó. A titok sokkal mélyebbre vezet; önmagában az asztal körüli közösség örömét „jelzi”, de addig a készületet is az étkezésre, s hogy a tóparti látomásból a fény országának partjához érkezünk, folyton a keresztre kell összpontosítani, annak hordozására, amelytől majd fölment az Atya. Lehet, hogy valóban „csak” szálka a kereszt, tüske, mint Szent Pál írja; tartós betegség, afféle „rossz természet”, pizskálódó, fontoskodó, mely másnak szálka és tüske...

Magunkat legyőzni a legnehezebb. Vagyis „tér és idő keresztjére” feszülni, s összeszorított foggal is jót akarni, amely mások java. Így találkozhatunk ama végső asztalnál – tudván: az összefűző érzés az áldozat győzelméből fakad, s föl szakadó sírásunk a gyermek finom érzelmére hangolódik, a legelső ártatlanság pillanatára, amikor megszülettünk.

Az utolsó ártatlanság az agónia magánya lesz, szemtől szembe Istennel, önmagunk mezítelenségével az ítélet Urának pillantásában, amikor valóban felszabadul a tenger, s a Bárány felnyitja a könyvet.

Akkor már nem keressük egymást. Tudjuk egymást, ahogyan a szeretet sohasem kérdezi: ki vagy? A szép dallam sem keres magyarázót. Lourié, az esztéta írja: „A dallam megfoghatatlan módon a morálisához kapcsolódik. Erkölcsi-esztétikai rendbe tartozó különlegességgel rendelkezik: ez az egyik jegy, amelyről az ember föl ismeri a dallam jelenlétét.” S hogy vannak rossz dallamok? Ez értelmetlen. Dallamtalanság van, hiánya a valódi zenének, amely széthullásunk jelzése. De akkor hogyan találunk egymásra amaz utolsó asztalnál? A bűn vágta szakadék áthidalható-e?

Pilinszky a végső „mozzanatról” beszél, viszont tudja: „mindig, mindig is hazavágytam.”

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között, az este 6 órakor kezdődő szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálon túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek az újságos asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akiért a szentmisét szeretné felajánlani. A papírlapokat ezután – az erre a célra szánt összeggel együtt – az ott található borítékba rakva, az újságos asztal melletti perselyekbe kéri bedobni.)

A városi közös rózsafüzért legközelebb november 9-én, hétfőn imádkozzák a felsővárosi Szent Miklós templomban (Munkácsy u. 7.). A program: 16 órakor érkezés, majd éneklés, 17 órakor ünnepélyes rózsafüzér, 18 órakor szentmise az elhunytakért.

Stephan Pollhammer orgonaművész és az Óbudai Danubia Zenekar koncertjével folytatódik november 13-án, pénteken este fél 8-kor a Filharmónia Magyarország Orgonabérlet sorozata a Dómban. Az est folyamán Johann Sebastian Bach, Fernando Germani, Luis Vierne és Peeters műveiből hallható válogatás. Vezényel: Hámosi Máté. Jegyek válthatók a Filharmónia Magyarország szegedi fiókjában (Klauzál tér 7.), a Ticket Express jegyirodáiban, illetve online a www.jegymester.hu oldalon, továbbá a koncert előtt a helyszínen.

Ferenc pápa a közelmúltban nevezte ki az új szabadkai püspököt Msgr. Slavko Vecerin személyében. Püspökké szentelésére és beiktatására november 14-én, szombaton 11 órakor kerül sor ünnepi szentmise keretében a szabadkai Avilai Szent Teréz székesegyházban.

Keresztféléves felvételre várja a jelentkezőket a Gál Ferenc Egyetem. A Szegedre, Szarvasra és Gyulára meghirdetett költségtérítéssel, levelező szakokra november 15-ig a felvi.hu-n lehet jelentkezni. Az ápoló, gazdálkodási és menedzsment, csecsemő- és kisgyermeknevelő, óvodapedagógus, tanító szakok levelező tagozaton költségtérítéssel formában indulnak. A hitéleti képzésekre január végéig közvetlenül a GFE-n várják a jelentkezőket, ahol nappali és levelező tagozaton a költségtérítéssel mellett ösztöndíjas tanulmányokat is lehet választani a teológia, katekéta, hittanár szakokon. Az egyetem minden karon online nyílt napokat és a tanulmányi osztályokon online felvételi kérdézelekek programokat hirdet a www.gfe.hu honlapon írtak szerint.

Nem lehet csoda nélkül élni (Márai Sándor) címmel Betlehem-készítő pályázatot hirdet családok, iskolai osztályok, illetve egyéni jelentkezők számára a Szegedi Dóm Látogatóközpont. Az alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. A Betlehemeket személyesen vagy postai úton november 20-án, 17 óráig várják a szervezők az intézménybe (Dóm tér 16.). A beküldött alkotások november 26-tól 2021. január 6-ig láthatók majd a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítóterében. A pályázat pontos részleteiről a 06-20-385-5061-es telefonszámon kaphatnak felvilágosítást az érdeklődők.

Velemjáró címmel november 28-án, szombaton 18 órától koncertet szervez a Terebes Zenekar a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A 2014-ben, a szegedi Népzenei Kamaraműhely elhivatott énekes és hangszeres tagjaiból alakult együttes műsora főként moldvai népi dallamokból merítkezik, de élnek a világzene eszközeivel is. A népzene ősi erejének megtartása mellett új, érdekes értelmezések és hangszerezések mellett igyekeznek különleges zenei élményekhez juttatni a közönséget. A koncert ingyenes, szeretettel várják az érdeklődőket a szervezők.

Thékes István, a Gál Ferenc Egyetem docense, oktatáskutatója nyerte a Szent Gellért Fórumban rendezett nyílt salakpályás teniszeversenyt, miután a döntőben jobbnak bizonyult az ifjú szegedi tehetségnél, Tóth Ákosnál. Bár az időjárás nem fogadta kegyeibe a játékosokat, az eső ellenére is 11 teniszező nevezett I. Fekete Párduc Kupára, melynek bronzérmét Fogas Attila szerezte meg.

Egy sikeres pályázatnak köszönhetően tovább bővülhet, korszerűsödhet a Szeged-Csanádi Egyházmegye által is támogatott Gemma Központ. A 335 millió forintos beruházás során hat új csoportszobával, valamint egy modern, 200 négyzetméteres tornateremmel gazdagodhat a fogyatékkal élő gyermekek intézménye. Az eddig gyakran beázó lapos tető helyett nyeregretető kerül az épületre, az új lépcsőházban pedig étellift is helyet kap, ezzel is segítve a 121 tanuló ellátását.

Ferenc pápa üzenete a 2020. évi missziók vasárnapjára (4.)

„Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8)

A misszió a szabad és tudatos válasz Isten hívására. De csak akkor hallhatjuk meg ezt a hívást, ha személyes szeretetkapcsolatot ápolunk az Egyházban élő Jézussal. Tegyük fel magunknak a kérdést: készen állunk-e elfogadni a Szentlélek jelenlétét az életünkben? Készen állunk-e meghallani a misszióra való felhívást, akár a házasság, akár a megszentelt élet vagy a felszentelt papság útján, illetve általában a hétköznapi életünkben? Készen állunk-e elfogadni a küldetést bárhová, hogy tanúságot tegyünk az irgalmas Atyaistenbe vetett hitünkről, hogy Jézus Krisztus megváltásának evangéliumát hirdessük, hogy megosszuk a Szentlélek isteni életét, így építve az Egyházat? Készen állunk-e, ahogyan Szűz Mária, Jézus édesanyja, hogy fenntartás nélkül szolgáljuk Isten akaratát (vö. Lk 1,38)? Ez a belső készség nagyon fontos ahhoz, hogy Istennek válaszolni tudjunk: „Itt vagyok, Uram, engem küldj” (vö. Iz 6,8). És mindezt nem elvont módon, hanem az Egyház és a történelem „itt és most”-jában cselekedve.

Az Egyház küldetésében aktuális kihívás, hogy megértsük, mit akar Isten most, a világvárvány idején mondani nekünk. A betegség, a szenvedés, a félelem, az elszigeteltség kérdéseket vet fel bennünk. Kérdőre von minket azok szegénysége, akik magányosan halnak meg, akiket magukra hagynak, akik elveszítik a munkájukat és a megélhetésüket, akiknek nincs otthonuk és nincs mit enniük. Az, hogy kötelesek vagyunk fizikai távolságot tartani és otthon maradni, meghívás annak újrafelfedezésére, hogy társadalmi kapcsolatokra és közösségekben megélt istenkapcsolatra is szükségünk van. A jelenlegi helyzet növeli a bizalmatlanságot és a közömbösséget, de közben figyelmesebbé is kell tennie minket a másokkal való viszonyunkra. És az imádság, amelyben Isten megérinti és megmozdítja a szívünket, megnyit minket a szeretet, a méltóság, testvéreink szabadsága, valamint az egész teremtés iránti gondviselés vágya felé. Az, hogy lehetetlen mint Egyház összegyűlnünk az Eucharisztia megünneplésére, annak a számos keresztény közösségnek a helyzetét tapasztaltatja meg velünk, akiknek nincs lehetőségük minden vasárnap szentmisét ünnepelni. Ebben az összefüggésben hangzik el Isten től a kérdés, hogy „Kit küldjek el?”. Ismét nekünk szegezi a kérdést, nagylelkű és meggyőződéssel kimondott választ várva tőlünk: „Itt vagyok, engem küldj” (Iz 6,8). Isten továbbra is keresi azokat, akiket elküldhet a világba és a népekhez, hogy tanúságot tegyenek a szeretetről, a bűntől és a haláltól való megváltásáról, a gonosztól való megszabadításáról (vö. Mt 9,35–38; Lk 10,1–12).

A Missziós Világnap ünneplése alkalmat ad annak megerősítésére is, hogy az imádság, az elmélkedés és az anyagi segítség eszközei mindannyiunktól számára lehetőséget nyújtanak, hogy az Egyházban aktívan részt vegyünk Jézus missziójában. Az október harmadik vasárnapjának liturgikus alkalmain tartott gyűjtések célja az, hogy támogassuk a Pápai Missziós Művek nevében folytatott missziós munkáját, hogy az az egész világon kielégítse a népek és az Egyházak szellemi és anyagi szükségleteit, minden ember üdvösségére.

A Boldogságos Szűz Mária, az evangelizáció csillaga, a szomorúak vigasztalója, Fiának, Jézusnak misszionárius tanítványa járjon közben továbbra is értünk és segítségért minket.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2020. május 31-én, Pünkösd Főünnepén.

Ferenc pápa

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, ☩ Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.